

OPENBARING HOOFSTUK 20

Skriflesing – Openbaring 20 (Die Boodskap – vertaling)

Duisend jaar lank vrede, want God regeer

¹Ek sien toe 'n engel wat uit die rigting van die hemel afkom. In sy hand het hy die sleutel van die bodemlose onderaardse diepte asook 'n ketting gehad. ²Hy gryp toe die draak - dit is die slang wat ons van die ou tyd af ken, die duiwel en Satan - en maak hom met die ketting vas. ³Toe boender die engel hom in die onderaardse diepte in en maak die ingang deeglik toe sodat niemand dit oop of toe kan maak nie. So sal dit 1 000 jaar lank bly. Die volle 1 000 jaar sal die draak nie meer die mense op die verkeerde pad kan lei nie. As die 1 000 jaar verby is, moet die draak 'n klein rukkie weer losgelaat word.

⁴Toe ek kyk, sien ek 'n klomp trone. Op die trone was mense vir wie God gesê het dat hulle maar namens Hom oor sondaars kan oordeel. Ek het ook die siele gesien van elke mens wie se kop afgekap is omdat hy met oortuiging oor Jesus en die boodskap van God gepraat het. Hulle het geweier om die dier of sy beeld soos God te aanbid. Hulle het ook nie die dier se teken op hulle voorkoppe of hande laat maak nie. Hulle almal het lewendig geword. Die volle 1 000 jaar het hulle saam met Jesus geheers.

⁵Dit is die eerste opstanding. Die res van die mense wat dood is, het eers na die 1 000 jaar lewendig geword. ⁶Hierdie mense wat so opstaan, is baie gelukkig. Hulle is God s'n. Die tweede dood sal hulle nie kan beetkry nie. Hulle sal vir ewig leef en God en Christus dien met alles wat hulle het. Saam met Jesus sal hulle 1 000 jaar lank oor alles heers.

⁷Wanneer die 1 000 jaar verby is, sal God Satan uit sy tronk laat kom. ⁸Satan sal skaars uit die tronk wees of hy sal al die mense, oor die hele wêreld, begin mislei. Hy sal hulle - dit is die Gog en die Magog - ompraat om saam te kom vir oorlog. ⁹Daar sal miljoene van hulle wees, so baie soos die sand van die see. Hulle sal oor 'n wye gebied optrek en die woonplek van God se mense, asook die stad wat God liefhet, omsingel. Maar daar sal vuur uit die hemel op hulle neerbrand en hulle verbrand.

¹⁰Die duiwel wat hulle so mislei het, sal in die see van vlamme en swael gegooi word.

Dit is waar die dier en die vals profeet ook is. Dié drie sal daar dag en nag, sonder ophou, van die pyn krul.

God oordeel finaal

11Voor my oë het ek 'n groot, wit troon sien staan. Ek het lemand op die troon sien sit. Die hemel en die aarde het voor Hom probeer wegkomaan, maar daar was nie 'n plek waar hulle kon wegkruip nie. Toe sien ek iets anders. **12**Mense wat reeds dood en begrawe was - klein en groot - het voor die troon gestaan. Boeke is toe oopgeslaan. 'n Boek is oopgemaak waarin almal se name opgeskryf is wat vir ewig sal lewe. Daarin is boekgehou van wat die mense alles gedoen het. God het besluit wat met elkeen gaan gebeur op grond van wat in die boek staan. **13**Die mense wat in die see verdrink het, het lewendig geword. Al die mense, hoe hulle ook al dood is, het lewendig geword en voor die troon verskyn. Elkeen moes God se oordeel aanhoor, volgens hoe hy geleef het. Daarna het God die moontlikheid van die dood ook vernietig. **14**Die dood en die doderyk self is in die see van vuurvlamme gegooi. Dit is die tweede dood: om in hierdie see van vlamme verskroei te word. **15**Nou wie presies beland in hierdie vlamme? As jou naam nie in die boek staan waarin die name staan van die mense wat vir ewig sal leef nie, is die vlamme jou voorland!

Kort film

Kyk eers Openbaring Hoofstuk 20 – dr. Stephan Joubert–

<https://www.youtube.com/watch?v=uc4Wd9pjJo&feature=youtu.be>

DIE EINDE VAN DIE EINDTYD BREEK AAN

In 20:1-6 word Satan vir 1 000 jaar gebind. Dit gebeur met Christus se hemelvaart wat in hoofstuk 5 en 12 prominent beskryf word. In hoofstuk 12 het ons met name verneem hoe die draak uit die hemel gegooi is. Behalwe vir 'n vlugtige verskyning in hoofstuk 16, is hy vir die res van Openbaring weg van die aksie af. Die rede word nou eers met ons gedeel. Die draak was naamlik in God se oë gebind (let wel, nie vanuit mense se perspektief nie). As nabootser van die drie-enige God het die draak, direk na sy verbanning uit die hemel, twee diere opgerig om Christus en die Gees se werk valslik na te boots terwyl hyself as nabootser van God sou optree. In reaksie op sy arrogansie het 'n engel toe aan die draak sy troon gegee, maar wel in die onderwêrelde waar hy deur hierdie einste engel opgesluit is terwyl die simboliese 1 000 jaar van vrede afspeel in die hemel, as die volkome getal wat Christus se hemelse heerskappy

in die eindtyd aandui (vers 1-3; 7). Johannes sien gedurende hierdie tyd al martelare in die hemel wat doodgemaak is vanweë hulle belydenis dat Jesus die Here is en hulle getrouheid aan God se woord. Hulle het die hoogste prys betaal op aarde, waar die 1 260 dae van swaarkry intussen afspeel, omdat hulle geweier het om die merk van die dier te aanvaar. Hierdie gelowiges regeer vir die volle 1 000 jaar, oftewel, die vasgestelde tyd tussen die hemelvaart en wederkoms saam met Christus. Hierdie vrederyk in die hemel is die eerste opstanding vir almal wat ná hulle dood reeds by Jesus is. Ongelowiges is totaal en al afwesig hier (vandaar die opmerking in vers 5 dat hulle nie vir hierdie 1 000 jaar lewend is nie). Die tweede dood, oftewel, die eendoordeel wat net hierna aanbreek op aarde, het boonop geen mag oor Jesus se mense nie.

Hoe beskryf die volgende gedeeltes Jesus se oorwinning oor die Bose: Matteus 12:29; Johannes 12:31-32 en Kolossense 2:14-15?

In 20:7-10 hoor ons dat die Satan losgelaat word net om weer vernietig te word. Die res van sy trio is reeds verslaan. Daarom is dit logies dat hy nou uit sy onderaardse huisarres moet kom ten einde God se naakte krag te toets. Eie aan sy totaal korrupte aard, gryp die duiwel hierdie kans nogmaals aan om die nasies, oftewel die Gog en Magog wat uit Esegiël 38-39 bekend is, bymekaar te maak. Hulle dien as 'n simboliese aanduiding vir al die goddelose volke. Wanneer God se geliefdes tydens die laaste oorlog op aarde omring word, tref hemelse vuur hulle. Satan word ook hardhandig in sy ewige bestemming gegooi, naamlik die vuurpoel.

Die eendoordeel breek aan in vers 11-15. God Self is sigbaar op sy troon, maar wel as Regter. Die hemelse boeke word ook oopgemaak waarin al die dade of werke van klein en groot geskryf staan, asook een boek waarin net name opgeskryf staan. Laasgenoemde is die boek van die lewe waarin al die name staan van diegene wat die Lam as Here ken en bely. Dit is diegene op wie se voorkoppe die Naam van God en Christus ook gegraveer is. Die finale uitslag van God se oordeel volg hierna. Ewige verdoemenis, oftewel die tweede dood, wag op diegene wie se bose werke in God se boeke opgeteken is, teenoor ewige burgerskap van sy nuwe stad op sy splinternuwe aarde vir almal wat Hy op die naam ken.

* Teks geneem uit *Ontsluit die Bybel*. 2015. CUM uitgewers.

Reformation Study Bible Notes (2016), NKJV

20:1-10 An angel descends from heaven and binds Satan for a thousand years (Introduction: Special Issues). The faithful martyrs (v. 4) come to life and reign with Christ. After the thousand years, Satan is released, gathers the nations for battle, and is finally rendered powerless (v. 10).

20:2 bound him. Satan's power to influence the nations is suppressed.

Premillennialists and some postmillennialists associate this event with the beginning of an extraordinary future era of peace and prosperity, contrasting with the present (1 Thess. 2:18; 1 Pet. 5:8). Amillennialists think that the binding of Satan has already taken place through Christ's death and resurrection (12:9; Matt. 12:29; John 12:31; Col. 2:15), which is the position taken here. The present spread of the gospel to the nations, the initiation of which is described in the book of Acts, results from a restriction on Satan's power to deceive. Possibly this restriction on Satan's power is closely associated with the present temporary demise of the beast (17:8). See Introduction: Special Issues.

20:3 deceive the nations. See vv. 8, 10; 13:14; 16:14; 19:20.

20:4 souls. See 6:9, 10. Martyrs are singled out as the most notable group of faithful witnesses, but other saints are not excluded from the privileges mentioned.

reigned. See 2:26, 27; 3:21.

20:5, 6 the first resurrection. If this resurrection means bodily resurrection, it coincides with the second coming of Christ (1 Cor. 15:51-57; 1 Thess. 4:13-18) and the premillennialists are correct (vv. 1-10 note). On the other hand, the language concerning the second death in vv. 6, 14 and 21:8 suggests a contrast between the first death and the second. The first death is bodily death, but it is only preliminary, not ultimate. The second death is ultimate and spiritual in character. Likewise, the first and second resurrections may be preliminary and ultimate, respectively. The first is spiritual; the second is of the body. The first resurrection is then to be understood as coinciding either with spiritual new birth (John 5:24, 25) or, more likely, with going to be with Christ at the time of bodily death (6:9, 10; cf. 2 Cor. 5:8; Phil. 1:23).

20:8 Gog and Magog. These names, taken from Ezek. 38; 39, represent the final enemies of God.

gather them together to battle. See 16:14.

20:11-15 God appears in a scene of final judgment. God's authority to judge has already been anticipated in chs. 4; 5. Now He executes the judgment that befits His character and power over the created universe. The vision shares features with Pss. 7:6-8; 47:8, 9; Dan. 7:9, 10; and other OT judgment scenes (cf. Matt. 25:31-46).

These verses are a reminder that injustices and sufferings in history never escape God's eye. Those who persecute and practice injustice cannot ultimately win. God will judge every deed, all wrongs will be righted, and all attempts to dethrone God and enthrone anything or anyone else will be turned around to frustrate God's enemies completely. The prospect of final judgment ought to be a terror to God's enemies but a foundation of assurance to the saints.

This judgment follows the thousand years of vv. 2, 7. Premillennialists believe that the second coming of Christ precedes the thousand years, and hence must include a distinct judgment of its own. At the second coming, Christians receive their reward, and this later judgment is for the wicked and those living in untransformed bodies during the thousand years. Amillennialists and postmillennialists, on the other hand, have generally understood this passage as one among many references to a universal final judgment at the second coming (vv. 1-10 note). See Introduction: History of Interpretation.

earth and the heaven fled away. See 6:14.

20:14 lake of fire . . . the second death. The final state of eternal torment, to which all who impenitently rebel against God's sovereign rule are consigned.

Heaven

As there are no earthly situations worthy of comparison to the misery of hell, so there are no earthly joys suitable to serve as accurate analogies of the marvels of heaven. As we find grim and ghastly biblical images for hell, so we find rich and promising

biblical images for heaven. It is likened to paradise, to the bosom of Abraham, and to a glorious city that comes down from heaven. The New Jerusalem is described in terms of translucent streets of gold, a place with walls of precious gemstones, and a setting of perpetual and everlasting joy.

What is most notable about heaven is what is absent from it as well as what is present in it. Things that will be absent include: (1) tears, (2) sorrow, (3) death, (4) pain, (5) darkness, (6) ungodly people, (7) sin, (8) temples, (9) the sun or moon, and (10) the curse from Adam's sin (see Gen. 3:14-19).

What will be present in heaven includes: (1) the saints, (2) the river of the water of life, (3) healing fruit, (4) the Lamb of God, (5) worship, (6) the wedding feast of the Lamb and His bride, (7) the unveiled face of God, and (8) the Sun of Righteousness.

Heaven is where Christ is. It is the eternal bliss of communion with the God-man. Jonathan Edwards, in trying to give voice to the joy believers will find in heaven writes that the saints will swim in the ocean of love, and be eternally swallowed up in the infinitely bright, and infinitely mild and sweet beams of divine love; eternally receiving the light, eternally full of it, and eternally compassed round with it, and everlastingly reflecting it back again to its fountain. Heaven, as Edwards states, is a world of love. While the saints will delight in fellowship with their God and Savior, there is no reason to believe that they will not recognize and fellowship with saints they knew on earth. Heaven is the abode of all good things.

There will be degrees of blessedness in heaven. Paul uses a metaphor of the stars of differing brilliance shining in the same heaven to describe this. There are, however, several clarifying points that need to be made. First, all the stars will shine. That is to say, there is no unhappiness in heaven. All are blessed beyond our most insightful imaginations. Second, the atoning work of Christ has the same saving efficacy for all saints. Finally, the "works" of the believer, which "merit" greater or lesser blessedness, are not good in themselves. Rather, it is the sovereign pleasure of God to regard these works as meritorious. He does so for Christ's sake only. While the greatest horror of hell is its eternity, one of the greatest joys of heaven is the assurance that it will never end. The last enemy, death, will be no more. Luke 20:34-38 assures the believer that this reward of heaven is everlasting.

The greatest joy of heaven is the beatific vision, seeing the face of God. This unspeakable joy, however, comes through the eyes of the soul. God is spirit, and in spirit the elect shall see Him. This is the reward, earned by Christ, enjoyed by His children.